

Ma, pusti nek traje

Piše: Zoran Panović

Najveći aplauz beogradske publike na nedavnom koncertu "Indeksi i prijatelji" u Sava centru, dobio je Aki Rahimovski, pevač Parnog Valjka, jednog od najvećih eks YU bendova koji se raspao 20. decembra 2005, baš na rođendan ovog kolumniste, kada su održali i spektakularni koncert u Zagrebu. U isto vreme su se raspali i obeležili 30 godina rada. Jednostavno, sve su rekli. Povukli su se kao veliki: "Pa, nismo mi Novi fosili, koji nastupaju pred stotinak nezainteresovanih

koji je bio na Hipodromu. Ko ih se seća, sigurno ih se ne seća baš po Tuđmanovom "bend eidu". Ipak su to bila druga vremena i druge cure. Drugačiji mejnstrim. Srce od herca i bundu od nerca - to sigurno nije tražila ona cura iz "Hvala ti", kad su se pred vratima njenog stana ostavljale brige, dileme i strahovi. Tada je, maltene, bilo svejedno da li vozovi ili vlakovi, zajedno su išle i loša mjuza i teška cuga. Vreme je to kada je Bora Đorđević išao da peva u Zagreb, a

Rundeke, manje angažovan od Azre, ipak je bio i ostao hrvatski bend broj jedan, i naravno YU i eks YU karijatida.

Ni angažovanosti nije falilo, ali je i ona nekako bila prefinjena. Tada je neko možda mogao da pomisli da su to samo "Ulične tuče", ali posle svega ima li veće angažovanosti od strofe "Kultura dotirana, Zabava negirana, Moramo sami, Moramo sami!".

Zar nije "Uхвати ritam" rege epizoda koja je najbolje "uslikala"

Eh, šta bi tek bilo da je istorija SFRJ umesto paralelne istorije Bijelog Dugmeta, bila paralelna istorija Parnog Valjka? Bar je sigurno da u toj drugoj istoriji Zorica Brundlik ne bi obradila "Ugasi me!", kao što je obrađivala "Lipe cvatu"

ljudi", što tada reče Husein Hasaneftendić, Valjkov guru. Aki je bio i zvezda "Operacije trijumf", pomalo tezgari i po Srbiji, a Valjak će se ipak ad-hok okupiti ponovo zbog devet koncerata u Hrvatskaj. I to je to. Iako imaju i dve nove pesme, ne razmišljaju o novom albumu.

Eh, šta bi tek bilo da je istorija SFRJ umesto paralelne istorije Bijelog dugmeta, bila paralelna istorija Parnog valjka? Bar je sigurno da u toj drugoj istoriji Zorica Brundlik ne bi obradila "Ugasi me!", kao što je obrađivala "Lipe cvatu". Sigurno je i to da Parni valjak ne bi napravio eufariju i zagušio Beograd koncertom na Hipodromu, kao što je i sigurno da Stoja i Aki Rahimovski ne bi na Pinku u Valjkovom "anplagdu" zajedno opevali "Moje dnevne paranoje", kao što su Dugmetovi zombi pevači to pre Hipodroma uradili sa plejadom ovdašnjih postmodernih folkera. Sumnjamo da bi na beogradski koncert Valjka došao i Velja Ilić,

kad je Jura (Stublić) bio samo onaj Jura "što se dobro fura". Srećom, Valjak se nikada nije vratio u Beograd. Kao Jura i Magazin. A, da li bi imao i pravu publiku?

Naravno deco, da ovaj Parni valjak nema nikakve veze sa "grobarima" sa "juga", mada je nekada imao veze sa nekim lenjim i bezbrižnim beogradskim danima, kada su momci iz Zagreba dolazili u goste Televiziji Beograd, u "Nedeljno popodne", sa repovima u frizuri, u crnim odelima, belim košuljama i crnim kravatama, da na plej - bek iskuriraju nešto tipa "hajde podi sa mnom, glavnom ulicom". Nema više takvih cura kao što je bila Neda ("Ma, pusti, bila sam mlada"). Grafit sa zagrebačkog zida "Slutim seljaštvo!", na Valjak se nije odnosio. Ovaj neposeljačeni bend, manje agresivan od buntovničkog Prijavog kazališta (iz rane faze) i hadezeovskog Kazališta (iz pozne faze), manje fensi od starog Haustora i manje etno od novog

razbribrigu (za sve nas zaboje) osamdesetih. Vreme kada snovi još uvek nisu tekli uzvodno. Srpski akademik Ljubomir Simović ima jednu pesmu u kojoj se obraća Bogu da ga odvede u neka selo na rusko - kineskoj granici, kako bi mogao da zaspi snom kineskog seljaka. Kao kada su nekada dva pronalazača kilometrima i godinama udaljeni jedan od drugog dolazili do istih istina, tako se i pesnici podudaraju. Taj mirotočivi "san kineskog seljaka" možda je Valjkov "Sai - baba blues" (Odvedi me gde vrijeme ide sporije... Kašmir, Tibet, bilo gdje). Ostalo je nakon svih ovih godina i nešto za tranzicione luzere: "Moje veze su sasvim tanke, poznam jednu mačku koja radi na šalteru banke, ponekad dobijem piće u kaficu preko reda, i to je sve! Šu bi du..." Ma, pusti nek traje. Sve dok traje dobro je. To je možda najbolje.

(Autor je glavni urednik dnevnog lista Danas)